

jest jednym z istotnych celów prawa telekomunikacyjnego. Obecnie udzielono koncesji Portugal Telecom, bez żadnego postępowania przetargowego, tak ograniczonego jak i nieograniczonego, a tym samym nie zagwarantowano, że usługa publiczna będzie świadczona na najlepszym warunkach po rzeczywistej cenie, i bez zagwarantowania warunków konkurencji ograniczając zakazane zakłócenia rynku.

⁽¹⁾ Zb. Orz. s. I-127.

⁽²⁾ Dyrektywa 2002/22/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie usługi powszechnej i związanych z sieciami i usługami łączności elektronicznej praw użytkowników (dyrektywa o usłudze powszechnej) (Dz.U. L 108, s. 51).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal d'instance de Quimper (Francja) w dniu 14 lutego 2013 r. — CA Consumer Finance przeciwko Francine Crouan z domu Weber, Tualowi Crouanowi

(Sprawa C-77/13)

(2013/C 123/18)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Tribunal d'instance de Quimper.

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: CA Consumer Finance.

Strony pozwane: Francine Crouan z domu Weber, Tual Crouan

Pytanie prejudycjalne

Czy dyrektywa Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich ⁽¹⁾ stoi na przeszkodzie wykładni prawa krajowego zatwierdzającej postanowienia o jednostronnej zmianie stopy oprocentowania umów kredytowych, pozostawiając ocenie kredytodawcy, w braku uzasadnionych powodów wyszczególnionych w umowie, motywy zmiany stopy oprocentowania i sposoby jej obliczania w sytuacji, w której te postanowienia są zgodne ze wzorem określonym w przepisach wykonawczych i jeżeli kredytodawca przestrzegał ustawowych wymogów dotyczących informowania kredytobiorcy w trakcie wykonywania umowy?

⁽¹⁾ Dz.U. L 95, s. 29.

Skarga wniesiona w dniu 20 lutego 2013 r. — Komisja Europejska przeciwko Radzie Unii Europejskiej

(Sprawa C-86/13)

(2013/C 123/19)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: J. Currall, D. Martin, J.-P. Keppenne, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności decyzji Rady z dnia 20 grudnia 2012 r. o nieprzyjęciu wniosku Komisji dotyczącego rozporządzenia Rady dostosowującego ze skutkiem od dnia 1 lipca 2012 r. wynagrodzenia i emerytury urzędników i innych pracowników Unii Europejskiej, a także współczynniki korygujące stosowane w odniesieniu do wynagrodzeń i emerytur.

— obciążenie Rady Unii Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi Komisja podnosi trzy zarzuty:

Zarzut pierwszy dotyczy naruszenia art. 65 regulaminu pracowniczego oraz art. 1, 3 i 10 załącznika XI do tego regulaminu polegającego na tym, że wobec braku wniosku Komisji o zastosowanie klauzuli wyjątkowej z art. 10 załącznika XI Rada była zobowiązana do przyjęcia przed dniem 31 grudnia 2012 r. wniosku dotyczącego rocznego dostosowania wynagrodzeń i emerytur urzędników i pracowników Unii przedłożonego przez Komisję na podstawie art. 3 załącznika XI. Zdaniem Komisji Rada nie miała kompetencji do przyjęcia decyzji stosującej — zasadniczo — art. 10 bez stosownego wniosku Komisji i bez włączenia Parlamentu, będącego współprawodawcą w rozumieniu art. 10.

Zarzut drugi dotyczy naruszenia art. 64 regulaminu oraz art. 1 3 załącznika XI polegającego na tym, że mimo ciążącego na niej obowiązku Rada nie przyjęła nowych współczynników korygujących stosowanych do wynagrodzeń i emerytur, które to współczynniki zostały zawnioskowane przez Komisję w celu zapewnienia równego traktowania urzędników i emerytów niezależnie ich miejsca zatrudnienia lub, w zależności od przypadku, zamieszkania.

Zarzut trzeci dotyczy całkowitego braku uzasadnienia, gdyż Rada stwierdziła jedynie brak większości kwalifikowanej do przyjęcia wniosku Komisji zgodnie z art. 3 załącznika XI, nie wyjaśniając, dlaczego się z tym wnioskiem nie zgodziła. Zarzut ten dotyczy zarówno dostosowania wynagrodzeń i emerytur, jak i przyjęcia nowych współczynników korygujących.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Augstākās tiesas Senāts (Łotwa) w dniu 4 marca 2013 r. — AS „Olainfarm” przeciwko Latvijas Republikas Veselības ministrija, Zāļu valsts aģentūra

(Sprawa C-104/13)

(2013/C 123/20)

Język postępowania: łotewski

Sąd odsyłający

Augstākās tiesas Senāts

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: AS „Olainfarm”.

Strona pozwana: Latvijas Republikas Veselības ministrija, Zāļu valsts aģentūra

Interwenient: AS „Grindeks”

Pytania prejudycjalne

1) Czy art. 10 lub inny przepis dyrektywy 2001/83/WE⁽¹⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 listopada 2001 r. w sprawie wspólnotowego kodeksu odnoszącego się do produktów leczniczych stosowanych u ludzi należy interpretować w ten sposób, że producentowi referencyjnego produktu leczniczego przysługuje prawo podmiotowe do zaskarżenia decyzji właściwego organu o rejestracji generycznego produktu leczniczego innego producenta, przy której to rejestracji wykorzystano — jako referencyjny produkt leczniczy — zarejestrowany produkt leczniczy producenta referencyjnego produktu leczniczego? Innymi słowy, czy z wymienionej dyrektywy wynika prawo producenta referencyjnego produktu leczniczego do ochrony sądowej mającej na celu ustalenie, czy producent generycznego produktu leczniczego w sposób zgodny z prawem i uzasadniony powołał się na produkt leczniczy zarejestrowany przez producenta referencyjnego produktu leczniczego, w oparciu o art. 10 dyrektywy?

2) W wypadku odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze, czy przepisy art. 10 i art. 10a dyrektywy należy interpretować w ten sposób, że produkt leczniczy zarejestrowany jako produkt o ugruntowanym zastosowaniu leczniczym zgodnie z art. 10a wymienionej dyrektywy może być wykorzystany jako referencyjny produkt leczniczy w rozumieniu art. 10 ust. 2 lit. a)?

⁽¹⁾ Dz.U. L 311, s. 67.

Skarga wniesiona w dniu 6 marca 2013 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Finlandii

(Sprawa C-109/13)

(2013/C 123/21)

Język postępowania: fiński

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: P. Hetsch, O. Beynet i I. Koskinen)

Strona pozwana: Republika Finlandii

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że Republika Finlandii naruszyła swoje zobowiązania z art. 49 ust. 1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/72/WE z dnia 13 lipca 2009 r. dotyczącej wspólnych zasad rynku wewnętrznego energii elektrycznej i uchylającej dyrektywę 2003/54/WE⁽¹⁾ w ten sposób, że dla fińskiego obszaru kontynentalnego nie przyjęła wszystkich przepisów ustawowych i wykonawczych koniecznych do transpozycji art. 2 pkt 1, 2, 5, 7, 8, 9, 11, 13, 14, 17, 18, 19, 21, 22, 24, 28-35, art. 3 ust. 5 lit. a) i ust. 9 lit. c), art. 9 ust. 1, 2, 3, 7, 9, 10 i 12, art. 10 i 11, art. 12 lit. d) i h), art. 13 i 14, art. 16 ust. 1 zdania drugie i trzecie, ust. 2 i 3, art. 17-23, art. 25 ust. 1, art. 26 ust. 2 lit. c) zdania trzecie i czwarte, lit. d) zdania drugie i czwarte oraz ust. 3, art. 29, art. 35 ust. 4 i 5, art. 36 lit. a)-e), g) i h), art. 37 ust. 1 lit. b)-u), ust. 3, ust. 4 lit. b) i d), ust. 5 i 9, art. 38 ust. 1, art. 39 ust. 1, 4 i 8, art. 40 ust. 1, 2, 3, 6 i 7 oraz załącznik I ust. 1 lit. a) tiret szóste i ósme, lit. d), f) i j) tej dyrektywy, a w każdym razie nie zawiadomiła o tym Komisji,